

LA VEU DE L'AVI

Marta Leonart Segarra

Reservats tots els drets, inclosos la reproducció parcial o total d'aquesta obra, per qualsevol mitjà i en qualsevol forma.

Edició; 3 de juliol de 2018

<https://www.facebook.com/pg/Marta-Lleonart-Books-341976906540891/about/>

Espero que gaudieixis
de la lectura d'aquest
llibre. Una abraçada

Antoni

Capítol 1.

Feia dies que només tenia forces per mirar a través del vidre de l'habitació, que m'havien condicionat per a mi a casa del meu fill gran, en Ricard. La Lídia s'havia convertit amb la meva confident d'ençà que hi vaig arribar. Al principi, anava de casa del meu fill gran, a casa del meu fill petit, l'Andreu, sent un *paquet* per als meus, encara que a mi no m'agradaes la idea. Però per molt que els insistís de quedar-me a l'*lla* amb en Lluís, no ho van acceptar de cap manera, i els vaig deixar fer com sempre. A hores d'ara crec que tan sols em respecten els meus cinc néts.

D'una revolada la Lídia va entrar dins la meva habitació, dient-me que el seu germà acabava d'arribar. En un primer moment, no la vaig entendre massa bé, perquè estava sord i mig endormiscat, encara somiava amb la meva *lla*, però quan es va tornar a obrir la porta i va aparèixer l'Arnau sota el llindar, vaig ser conscient del que m'havia dit, la noia.

_Avi, com esteu? _em va preguntar el noi.

Jo no tenia gaires forces per parlar i menys quan em vaig emocionar, en veure que el tenia tan a prop.

_Ja us vaig dir que aviat tornaria, avi _em va recordar la Lídia.

El noi es va apropar i em va fer un petó a la galta dreta. Me'l vaig mirar als ulls i li vaig somriure tímidament.

_Avi com esteu? _em va tornar ha preguntat l'Arnau.

De cop i volta va entrar la Diana, la dona del meu fill gran. Mentre espolsava el llit, va dir tota seriosa i amb un to sec:

_Deixeu descansar a en Marc, que està malalt.

Era veritat que des de feia setmanes no m'aixecava, i m'estava tot el sant dia dins el llit enfundat per falta de forces, però una mica de visita també

m'agradava i em distreia. Era la Diana qui em portava els àpats del dia. No deixava que ni la seva filla i el meu fill gran em donessin res, al·legant que el metge em tenia a dieta. El cas és que jo no havia anat al metge en cap moment, tret de quan vaig agafar el refredat cap al desembre. Jo no deia res i deixava fer com he fet sempre, però el que no sabien tan ella com en Ricard, era que d'amagat entrava la Lídia a fer-me una mica de companyia. A vegades em duia alguna cosa de menjar, d'altres, simplement entrava per explicar-me com li havia anat el dia. Jo crec que mútuament ens enteníem, i tan sols amb la mirada ja sabíem el que pensàvem. En aquella casa tan sols hi tenia veu i vot la Diana. Quina dona!! Era la Diana qui avisava a la seva metgessa de capçalera, que vingués a casa a visitar-me. Era la Diana qui feia netejar la meva habitació un cop a la setmana, sota la seva vigilància, a una noieta, com també netejava tota la casa. Era la Diana qui s'encarregava de fer la compra i més tard li portaven a casa. En definitiva era la Diana qui s'encarregava de tot.

_Avui enterrem a l'oncle Lluís, l'avi s'ha d'aixecar _va dir l'Arnau.

_A en Lluís no li diguis oncle, que no ho és pas! _va contestar, la Diana al seu fill de mala manera _En Marc no vindrà, que no veus que no es pot ficar de peu!!

_I tant que s'aixecarà, i ho farà ara mateix _va insistir l'Arnau _He vingut de molt lluny per...

_Ningú t'hi ha convidat! _li va dir la seva mare mirant de reüll a la Lídia.

_Això no és cap festa perquè es vagi convidant a la gent _li va contestar l'Arnau a la seva mare.

La pobra noia es va quedar petrificada sabent que havia estat descoberta. Va ser ella qui dies abans em va dir que pensava trucar al seu germà, perquè s'assabentés que l'oncle Lluís s'estava morint, a la residència on hi era des de feia anys.

_Quina roba, s'ha de posar l'avi? _va preguntar l'Arnau mentre obria el meu armari.

_Deixa que en Marc no ve!! _va contestar la dona _A més, fa fred fora. Si agafa la grip una altra vegada, ja hi serem!

El noi no va fer cas a les paraules de la seva mare i, va manar a la seva germana que l'ajudes a triar la roba. Van treure uns pantalons foscos i una camisa grisa.

_Això us anirà bé. On és el seu abric i la bufanda?

_Així no hi puc anar. Necessito els meus pantalons i la meva americana i estan a l'///a _vaig dir amb un fil de veu.

_Ara, no hi podem anar, a l'///a _em va contestar suaument fent-me l'ullet.

_Necessito els meus pantalons i la meva americana, als funerals s'hi va vestit així _vaig dir abans de començar a tossir dèbilment.

_Mira que has provocat, ara empitjorarà!! _va cridar la Diana tota agressiva.

_Voleu uns pantalons i una americana?, doncs us deixo la meva roba _em va dir l'Arnau.

I tal com va dir, es va treure la seva roba fosca perquè jo em vestís. Ell es va posar la roba que havia tret per a mi de l'armari.

La cara de la Diana es va posar de sobte molt vermella de la ràbia que devia estar acumulant des de feia estona. I es va quedar allà plantada amb la boca callada i els punys de les mans tancats, mirant com els meus dos néts m'ajudaven a vestir-me. Amb pas cansat i fet tot un cabdell, em vaig deixar portar per les mans dels meus néts, cap a la cadira de rodes que tenia esperant-me al menjador. De lluny ho observava tot en Ricard, el meu primogènit, silenciosament sense que se li escapés cap detall. Va ser quan la Lídia em va voler acariciar la galta i la seva mare va fer-li un gest brusc, quan l'Arnau va cridar tot seriós.

_No vull que els toquis. A cap d'ells dos!!

I d'aquella manera va ser com vam desaparèixer tots tres d'aquell xalet amb la furgoneta de l'Arnau cap al Tanatori.

Quan hi vam arribar ja hi havia la Fina amb els seus tres fills i, la resta de familiars i amics. Tots es van quedar una mica parats en veure'm allà, potser la Diana els hi havia dit que no hi assistiria... Una vegada més em vaig deixar portar, aquest cop per l'Arnau, el qual empenyia la cadira de rodes. En tota l'estona, cap d'ells dos no es va separar del meu costat. Poc després vam marxar cap a l'església caminant darrere el cotxe que portava en Lluís. Jo era l'únic que ho vaig fer assegut, en una cadira que no era meva. Ningú va dir res en tot el trajecte, ningú va saber què havia passat minuts abans al xalet del meu fill gran.

Un cop dins l'església vaig ser conscient de quin dia estàvem i per què ens trobàvem allà. Calia que aquell dia no existís per a ningú i menys per a mi. Per molt que li demanés, Déu no me'l va voler esborrar de la meva vida. M'hauria estimat més tancar-me hermèticament dins una vitrina, passant desapercebut de tot, però això tan sols ho pot fer aquell que no neix en aquesta, sinó en una altra vida. Sense saber com ni per què, em vaig trobar davant la mateixa tristesa del dia que vam enterrar a la Dida, el primer dia de Setembre ja fa un grapat anys, i del dia que vàrem enterrar a la meva estimada Carme i al meu fill petit.

La Dida va ser la meva mainadera des del bressol al Casal dels meus avis paterns. L'anomenava *Dida*, encara que mai hagués estat alletat per ella. Amb aquelles quatre lletres li vaig formar un nom nou, encara que el seu fos Càndida. Ella es va convertir en la meva mare adoptiva des dels quatre anys, quan em van portar a l'illa de l'avi, separant-me de la meva família per sempre. M'estimava molt, com jo a ella. No es va arribar a casar mai encara que li haguessin arreglat el matrimoni dos cops.

En una ocasió, després d'haver perdut a la Dida, li havia dit a la meva estimada Carme, que mai més voldria tornar a sentir un dolor com aquell, però avui es torna a repetir una vegada més. El mateix que vaig sentir, quan ara fa dos anys i mig, vam enterrar al meu fill petit i la meva dona, En morir en un accident de trànsit, mentre l'Andreu acompanyava a la seva mare a una revisió mèdica.

En el pas dels anys he anat enterrant alguns dels masovers del Senyor Marqués Guillem de Pous, i el sentiment de pèrdua ha estat diferent en cada ocasió. Aquell dia vaig tenir la sensació que algú m'havia amputat una part de mi, per això vaig sentir un buit tan gran...

Ni tan sols vaig poder anar a vetllar en Lluís, per no trobar-me en forces per caminar. No volia creure que ens haguéssim de separar d'aquella manera. La ment no em parava quieta remonent el passat i el present, i altra vegada el passat amb algunes pinzellades de present. Fins i tot vaig perdre la noció del temps, observant els moviments religiosos d'aquell capellà que no coneixia. En cap moment vaig sentir-li dir cap paraula adreçada a en Lluís. Em sentia llunyà per a tots ells dins d'aquella església del poble d'en Ricard i la Diana, no

entenia el significat d'aquell enterrament, en un lloc desconegut per al difunt i per a mi.

Com una mena de pel·lícula, em va venir a la memòria les aventures que havia viscut junt amb en Lluís, d'ençà que vaig arribar a Can Tomeu, un dels masos masovers dins de l' *Illla*, propietat del meu avi patern, el Senyor Marqués Guillem de Pous. En Lluís era el fill menor d'aquell mas i quan la Dida m'hi va portar, en tenir la mateixa edat vam créixer junts com a dos germans. Ell va ser el meu primer amic després de l'accident al jardí del Casal dels avis, el qual em va separar per sempre de la meva família. En Lluís preferia jugar amb mi abans que amb els seus amics de sempre. Em va ensenyar coses de la seva terra on va passar a ser meva també. Hi havia present la figuera de la pista on ens havíem fet germans de sang. Per Corpus, fins i tot ens deixaven dur el tàlem, on sota hi havia la imatge del Santíssim. A l'hora de la migdiada tocàvem el timbal que ens havia fet el fill gran de Ca la Teresina de les Truges aquell mateix hivern, però com que no era una bona hora per al soroll sec de la joguina, l'àvia Munda de Can Tomeu, ens el va amagar per una bona temporada. Tinc al cap, quan ens enviaren a la Batalla de l'Ebre a tota la lleva del biberó. Recordo que després de tants mesos de mobilització, en Lluís i jo junt amb en Rafel de Can Soques vam tornar sans i estalvis a la nostra llar, sentint com els de casa ens anomenaven *soldadets de plom*. També memoritzo aquell llunyà Nadal blanc a l' *Illla*. Fins i tot es va dir que va ser la nevada més forta de l'any 1950. Vam estar-nos dies i dies asseguts sota la campana del foc de llenya a la cuina, sense poder treballar al camp ni anar fins al poble a buscar aliment. En aquelles dates tan sols menjàvem pa sec i poca cosa més.

Durant els anys hem anat enterrant a tots els nostres amics i amigues de la infància, de la joventut; les mateixes noies que fèiem ballar a les festes de l' *Illla* i als envelats dels pobles propers; als amics que com nosaltres s'amagaven a l'era per a fumar cigars recargolats, que s'han anat fent vells abans que nosaltres; als veïns, als de casa... I ara em toca a mi sol, enterrar al meu millor amic, al meu *germà de sang*, en Lluís.

_Avi, anem al cementiri per acomiadar per última vegada en Lluís _em va interrompre dels meus pensaments la veu de l'Arnau.

_On és en Lluís? _vaig preguntar una mica fora de lloc, buscar-lo amb la mirada _On és?

Abans de respondre'm, es va asseure altra vegada al meu costat. Primer em va agafar la mà més propera a ell, després em va dir suaument mirant a l'altar mentre me l'acariciava.

_Està mort avi. Acabem de fer una missa per a ell, no us en recordeu?

_És clar que sí, per què us penseu que som aquí, per cortesia?! _li vaig contestar una mica susceptible.

_Avi, he anat al Tanatori, a buscar la furgoneta de l'Arnau _em va explicar la Lídia _Ara hem d'anar al cementiri, ens estan esperant. Voleu...? _em va suggerir tendrament amb els ulls humits _Avi, vós ens heu de dir a quina part l'hem d'enterrar.

Amb la mirada humida que la Lídia em va fer, vaig intuir que alguna cosa estava passant d'esquena a mi. En Ricard ens estava observant des de lluny, sense perdre's detall de les nostres paraules. De sobte, va aparèixer la Diana davant meu i va començar a parlar.

_Anem cap al cementiri, va! Lídia, seguint el cotxe del Tanatori hi passareu vosaltres dos amb en Marc, darrere hi anirem nosaltres, i després la tieta Fina amb els seus fills.

_Tots m'aneu deixant sol A poc a poc, per què cal viure més, per què? _vaig anar murmurant mentre em conduïen cap a la porta _No entenc què hi fem aquí. Nosaltres fa temps que no ens dirigim la paraula, per què hem de fer el paper avui, perquè enterrem en Lluís?!

Minuts de silenci per les meves paraules, ens van envoltar fins a la porta principal de l'església. Vaig veure al peu de les escales el cotxe adornat de flors, amb la caixa d'en Lluís dins, i em vaig voler aixecar de la cadira. Amb l'ajuda dels meus dos néts que no em deixaven per res del món, em vaig posar dret. Fou allà, dret com un Sant Pau, damunt les escales, quan només es van sentir aplaudiments per als assistents. Va ser un moment d'homenatge i de comiat per en Lluís, el meu vell amic. Dins meu hi governava un buit, que res ni ningú me'l podia esborrar. Res semblant a res.

Si no hagués estat per a nosaltres, en Lluís haguera tingut un funeral d'animal perquè va morir sol, com un gos, sense els seus tres fills que qui sap on paraven, ni sense la Remei, la seva esposa de tota la vida. Ella era la filla gran de Ca la Teresina de les Truges. Quan es van casar van marxar a viure al mas de la noia, a tocar de Can Tomeu, junt amb els seus pares, els avis i

l'Esteve, el seu germà mitjà. En aquell mas, com tot els que formaven l'///a, hi vivien tres o quatre generacions. Poc després, l'Esteve i la seva família es van traslladar a Can Xiulet, un mas abandonat ubicat a llevant entre els camps d'arbres fruiters. Era l'únic mas en tota l'///a que tenia a dalt de tot una petita campana, d'aquí ve el seu nom. L'Abel, el petit dels tres germans, després de la guerra es va casar al poble i ja s'hi va quedar. La Remei, feia anys que havia desaparegut de l'///a, però després de la seva mort encara hi quedava el seu record agradable. A Ca la Teresina de les Truges hi van néixer els tres fills d'en Lluís i la Remei; la Montse, en Maties i en Martí. Tots eren feliços però per culpa de l'herència van tenir diferències, i es van deixar de parlar. La Remei i en Lluís van morir sense haver conegut els seus néts, una cosa bastant greu. Un cas semblant ens va passar a la meva estimada Carme i a mi. Del germà gran d'en Lluís, en Jordi, cap als anys seixanta va marxar a França i ja no en vam saber res més.

Els tocs a l'espatlla del meu nét, em feren tornar a la realitat i vaig caure de cul a la cadira, una mica espantat. Pràcticament la gent havia desaparegut de l'església. Tan sols hi quedaven el meu fill gran, les meves dues joves, els meus cinc néts i els dos homes de la funerària. Sense pronunciar paraula cadascú va pujar al seu cotxe per tal d'anar al cementiri. Obria el pas el cotxe fúnebre, el seguíem nosaltres amb la furgoneta de l'Arnau, seguits pel cotxe d'en Ricard i pel de la Fina.